

Sygn. akt IV Ka 317/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015 roku

sprawy **D. L.**

syna S. i I. z domu J.

urodzonego (...) w N.

obwinionego z art. art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 5 marca 2015 r. sygnatura akt II W 63/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 30 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 317 / 15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 5 marca 2015r. sygn. akt II W 63/15:

I. obwinionego D. L. uznał za winnego tego, że w dniu 25 października 2014 roku około godziny 14:00, na skrzyżowaniu równorzędnym znajdującym się w N. na Osiedlu (...), kierując po drodze publicznej pojazdem marki M. o nr rej. (...), nie udzielił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi nadjeżdżającemu z jego prawej strony, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki A. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla M. C. oraz M. L., to jest popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kk i za to na podstawie art. 86§1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem poniesionych w sprawie wydatków i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 złotych .

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację tzw. własną.

Apelujący na podstawie art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu obwinionego winnym zarzucanego mu wykroczenia pomimo, że to kierowca pojazdem marki M. znajdował się na drodze publicznej z pierwszeństwem przejazdu, a kierujący pojazdem marki A. wyjeżdżał z drogi wewnętrznej i winien ustąpić pierwszeństwa obwinionemu;
2. obrazę art. 167 i 366 § 1 kpk przez nieprzeprowadzenie z urzędu przez Sąd dowodu z opinii biegłego albowiem rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych przez określenie, czy kierujący pojazdem A. znajdował się na drodze wewnętrznej i był zobowiązany ustąpić pierwszeństwo obwinionemu kierującemu pojazdem marki M..

Jak należy wnioskować, apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go od przypisanego czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Wbrew oczekiwaniom apelującego kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie obiektywne ustalenia faktyczne, opierając je o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu obwinionego co do zarzucanego mu czynu, wypełniającego ustawowe znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, nie sposób skutecznie zarzucić im dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk. Ocena dowodów pozostaje nienaganną, w pełni czyni zadość kryteriom art. 7 kpk, tj. zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.

Nie ma racji apelujący zarzucając błędny sposób procedowania przez zaniechanie przeprowadzenia w sprawie dowodu z opinii biegłego, zresztą nie wskazuje tu nawet specjalności owego biegłego, zapewne miał na myśli biegłego z zakresu ruchu drogowego i wypadków komunikacyjnych. W niniejszej sprawie nie ma potrzeby ustalania przyczyn, przebiegu i okoliczności faktycznych kolizji, co mogłoby stanowić przedmiot opinii specjalistycznej (bo te są niewątpliwe), ale należało dokonać prawidłowej wykładni prawa, co Sąd I instancji uczynił. Kwestię zasadniczą stanowi interpretacja przepisów ustawy prawo o ruchu drogowym oraz ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U.2015.460 j.t.). Jak to należy wnioskować z treści uzasadnienia apelacji, jej autor najwyraźniej nie pochylił się nad pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku, w których – na k. 2 - została zawarta prawidłowa wykładnia art. 1 i art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o drogach publicznych. Jak to słusznie wskazał Sąd I instancji, a co przyznaje także autor apelacji (wspierając to stanowisko także pismem Spółdzielni Mieszkaniowej w N. z dnia 26 maja 2015r.), droga, którą poruszał się świadek M. C. stanowi wewnętrzną drogę osiedlową, znajdującą się w strefie ruchu, stosownie oznakowaną. Jednocześnie droga ta w rozumieniu art. 1 ustawy o drogach jest publiczną, z której korzystać może każdy. Skoro ponadto droga na ul. (...) jest drogą gminną, wymienioną w katalogu dróg w art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy (znane apelującemu pismo Urzędu Miejskiego w N. z dnia 18.02.2015r. k. 30 akt) i w jej ciągu znajduje się owa droga, która poruszał się J. C., to w myśl art. 2 ust. 2 ustawy o drogach (cyt. "Ulice leżące w ciągu dróg wymienionych w ust. 1 należą do tej samej kategorii co te drogi"), to mimo że droga ta znajduje się w zarządzie Spółdzielni Mieszkaniowej w N. R., należy do tej samej kategorii tj. gminnej publicznej. W rozumowaniu Sądu I instancji nie żadna występuje sprzeczność, jak to błędnie wywodzi apelujący. Skoro ponadto w obrębie skrzyżowania dróg, na którym doszło do kolizji, nie zostały umieszczone inne znaki, niż D - 52 „strefa ruchu”, to oznacza skrzyżowanie równorzędne, na którym kierujący są obligowani do stosowania zasady prawej strony, tj. ustąpienia pierwszeństwa przejazdu pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony. Ponieważ obwiniony nie zastosował się do tej zasady, nie ustępując pierwszeństwa przejazdu J. C. doprowadził do zderzenia kierowanych przez nich pojazdów, zatem dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia, co także Sąd Rejonowy prawidłowo wykazał.

Autor apelacji powołuje się na przepis art. 17 prawa o ruchu drogowym(prd), podkreślając, że określa on wypadki włączania się do ruchu, w tym wyjeżdżanie z drogi nie będącej publiczną oraz ze strefy zamieszkania. Niestety w omawianym stanie faktycznym żadna z wyliczonych w tym przepisie sytuacji nie występuje. Nie odróżnia apelujący strefy zamieszkania (którą w rozumieniu definicji ustawowej z art. 2 ust. 16) prd jest obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi, na którym obowiązują szczególne zasady ruchu drogowego, a wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi) od strefy ruchu z art. 2 ust. 16 a) prd, którą jest obszar obejmujący co najmniej jedną drogę wewnętrzną, na który wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi, jak w niniejszej sprawie. Zatem przepis art. 17 ust. 1 pkt. 1 prd nie ma tu zastosowania.

Wymierzona obwinionemu kara grzywny 200 złotych spełnia określone w art. 33 kw dyrektywy, uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jak również cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. To orzeczenie odpowiednio wychowawcze, które powinno wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego.

Z przytoczonych względów apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 ust. 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.